

sultater, som Deres Politik og Deres Krigsvæsen har ført til, saa maa de Herrer ikke fortænte os Bælgfolk i, at vi i Fædrelands-hærlighedens Navn siger til de Herrer: Vi kan ikke følge Dem paa denne Vej, fordi vi tro, at det er Danmarks Riges Undergang. Det er intet Under, at, naar vi forhandle om en Sag, der er vor Livs-sag, vi saa holde Møde i 8 stille Dage, og at der er saa mangfoldige Medlemmer, der ønske at komme op og udtale sig, for det er en alvorlig Sag, det er den dyreste og helligste Sag, og det er tillige den kostbareste; det er den naturligste Ting af Verden. Men saa er det ogsaa naturligt, naar vi se paa, hvad der er stet her i Danmark i de senere Aaringer paa det militære Omraade, at vi dog nu virkelig en Gang snart komme til Klarhed over, hvordan vi Venstremænd, jeg selv med iberegnet, der i 1870 har været med til at skrive paa vort Program, at det, vi stillede som et Maal her paa dette Omraade, det var Indskrænkninger i Udgifter til Forsvæsenet, hvordan vi have holdt dette Program. Men det ikke snart var paa Tude, at vi fik det klart baade for os selv og for hele det danske Folk, om det skal vedblive at staa som en klingende Talemaade, eller om vi virkelig, naar det gjælder om at forhandle og stemme, stiller os paa det Standpunkt: Indskrænkninger i Udgifterne til Forsvæsenets Fremme. Vi havde en meget taalende og vistnok meget snild, maaste i somme Maader den nuværende lignende, Krigsminister i 1867, det var General Naasløff; han lavede en Hærordning her i Landet, der sagdes at være en Hærordning passende efter dette Lands militære Hjelpeilder, efter at vi havde tabt de $\frac{2}{3}$ af Landet; vi fik, saa vidt jeg huster, en Hærordning, der i finantziel Henseende skulde koste 10-12 Millioner Kroner eller noget lignende om Aaret. Og hvad staa vi nu ordinært i i dette Land? Vrede Herrer vide, at jeg ikke siger for Meget, naar jeg siger, at vi ere godt oppe i nogle og tyde Millioner Kroner. Og naar Forholdet altsaa er det, at vi ere komne derved ved os, mig selv iberegnet, der har været med til at skrive paa vort Program, at vi ville arbejde for Indskrænkninger paa Forsvæsenets Omraade, saa forekommer det mig, naar vi absolut anse det for en Ulykke for Fædrelandet, og indadtil maa indrømme at det er urimeligt, og indse at vi ikke kunne blive ved at taale det heri Landet økonomisk, at det saa er paa Tude, at vi sige til de Herrer, at de skulle ingen Illusioner gjøre sig, naar de tale med os om den Sag. De skulle ingen Illusioner gjøre sig, skøndt de i Genhold til tidligere

Erfaringer sikkerlig har Grund til at gjøre sig Illusioner.

Jeg skal ikke trætte Thinget med Tal, men det ligger nær for mig som Landmand at minde om nogle Tal. Jeg veed godt, at den høitærede Minister ikke holder af disse økonomiske Betragtninger. Han har, uagtet det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) tvende Gange kraftig og energisk, og efter min Opfattelse med stor Dydighed har hævdet det finantzielle Standpunkt fra Venstres Side, ikke i denne Sag havt et Ord at sige til disse finantzielle Betragtninger, det er meget slaende. — Den høitærede Minister smiler. Jeg under ham den Fornøielse, fordi jeg er vis paa, at Lusinder af Medborgere i Land og By ville blive flogede paa, at, naar Ministeren spørges paa dette Punkt, saa svarer han ikke, saa Gud maa vide, om der ikke er noget Muddret i det Standpunkt, Høire har paa det militære Omraade, siden Ministeren ikke svarer paa det. Der er jo nylig ved Chefen for det statistiske Bureau her i vort Land, lige i Suletiden, blevet udgivet en statistisk Opgjørelse over vore økonomiske Forhold. Jeg skal nu tillade mig som Landmand at nævne nogle Tal, der tydelig vise, hvordan vore Forhold ere ude paa Landet, hvordan det staar med den Gradmaaler, om jeg saa maa sige, der er for os Landboere, det, der angiver, hvordan vore økonomiske Forhold ere. Der opgjøres, hvordan Kornpriserne have staaet f. Ex. for Hveden. Den staaer i 19,75 Kr. i 1867-72, og den staaer i 19,67 Kr. i 1872-77 og staaer endnu i 19 Kr. og derefter over i 1877-82, men da vi naaede 1882, synker den ned til 13,77 Kr. Det var nu Hveden. Hvad Rugen angaar, saa begyndte vi i 1867-72 med 14,47 Kr., i 1872-77 gik den op til 14,53 Kr., gik saa ned igjen i 1877-82 til 13,22 Kr., men da vi naaede Tidsrummet 1882-87, saa er Rug pr. Td. sunken ned til 10,80 Kr., medens vi begyndte med 14, ja næsten 15 Kr. En anden Hovedkornsort her i Landet, Byg, stiller sig saaledes: Den begyndte med 11,55 Kr. i den første Periode, gik saa op i 12,88 Kr. i den anden, i den tredje er den sunken ned til 11,49 Kr., og nu er den nede i 10,12 Kr. pr. Td. Hvordan stille nu Militærudgifterne sig i samme Tidsrum? Derom har Statistisk Bureau følgende Oplysninger: I 1867-72 har Militærvæsenet her i Landet kostet os 66,700,000 Kr., i Tidsrummet 1872-77 har det kostet os 68,700,000 Kr., i Tidsrummet 1877-82 har det kostet os 75,600,000 Kr., og nu i det sidste Afsnit fra 1882-87 har det kostet os 85,500,000 Kr. Jeg har ladet mig fortælle, at den høit-